

Arrest

nr. 221 247 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2019 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 juni 2018 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van descendent van zijn Belgische vader.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 21 december 2018 een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 27 december 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.06.2018 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische vader, de genaamde J.M.K., (RR [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

- Aanbevelingsbrief van het stadsbestuur van Kathmandu Metropool wijk nr.14/164 te Nepal dd. 27.07.2018 dat betrokkene geen eigendom of inkomen heeft.

- Attest OCMW Antwerpen opgesteld op 03.09.2018 en 25.09.2018 voor betrokkene en referentiepersoon dat zij tot op heden geen financiële steun kregen.

- Loonfiches van de referentiepersoon van zijn tewerkstelling bij Horta NV Antwerpen, alsook loonfiches van referentiepersoon zijn vrouw van tewerkstelling bij Laurrest BVBA.

- Verzenden van geld via RIA voor de periode van 29.07.2014 tot en met 19.01.2017.

Als bewijs van onvermogen wordt er een aanbevelingsbrief van het stadsbestuur van Kathmandu Metropool wijk nummer 14 te Nepal voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene tot heden werkloos is, geen vaste of roerende eigendom bezit en ten laste zou zijn van de ouders. Het is echter niet duidelijk of betrokkene kan terugvallen op een werkloosheidsuitkering of geen andere uitkering geniet in het land van herkomst. Het feit dat het attest stelt dat betrokkene ten laste zou zijn van zijn ouders doet hieraan geen afbreuk.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, te Nepal en er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en aldus reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 15.12.2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Bovendien blijkt volgens het administratief dossier dat betrokkene sedert mei 2018 tot op heden tewerkgesteld is, zodat hij zelf inkomsten verwerft, waardoor evenmin kan worden gesteld dat hij momenteel financieel ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen zoals voorzien in artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt, na een theoretische uiteenzetting, volgende toelichting bij het middel:

"[...] In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven aangehaald, de zoon van J.M.K., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 27.06.2018 vroeg verzoeker een gezinshereniging aan met zijn vader en dit op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Daar verzoeker ouder dan 21 jaar is, diende hij in het kader van voornoemde aanvraag tot gezinshereniging aan te tonen dat hij ten laste is van zijn vader, de Belgische referentiepersoon.

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoeker dit heeft aangetoond. Er werden onder andere bewijzen van geldstorting bijgebracht voor de periode van 29.07.2014 tot en met 19.01.2017, t.t.z. een periode van ongeveer drie jaar voorafgaand aan de aankomst van verzoeker in België (STUK 3).

Verwerende partij betwist ook niet dat deze bewijsstukken voorliggen. Evenwel stelt zij dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen was in zijn land van herkomst en bijgevolg niet heeft aangetoond ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging.

Met zulke motivering - die alleen maar wijst op een schending door verwerende partij van haar verplichting om haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding - kan verzoeker niet akkoord gaan.

Verzoeker heeft immers op afdoende wijze aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging onvermogen was in zijn land van herkomst en dat hij ten laste was van de referentiepersoon, en dit onder andere aan de hand van de hierna genoemde stukken.

De aanbevelingsbrief van het stadsbestuur van Kathmandu Metropool dd. 27.07.2018 is klaar en duidelijk (STUK 4).

Verwerende partij stelt echter hierover in de bestreden beslissing dat uit voornoemd stuk niet duidelijk is of verzoeker kan terugvallen op een werkloosheidsuitkering of een andere uitkering kan genieten in het land van herkomst.

Zoals gesteld, vormt dergelijke motivering een absolute schending van de zorgvuldigheidsverplichting in hoofde van verwerende partij, daar uit voornoemde aanbevelingsbrief duidelijk blijkt dat verzoeker geen enkele bron van inkomen heeft, noch dat hij vaste of roerende eigendom bezit. Dat betekent dat verzoeker noch een inkomen heeft uit arbeid, noch enige vorm van sociale steun geniet.

De formulering "geen enkele bron" laat geen ruimte voor interpretatie. Hieruit volgt dat verzoeker geen inkomsten door werk heeft gehad, noch enige andere vorm van sociale steun of werkloosheidsvergoeding.

Daarnaast brengt verzoeker thans volgend nieuw stuk bij: een verklaring van de Ambassade van Nepal waarin wordt bevestigd dat Nepal geen sociaal systeem van werkloosheidsuitkeringen of andere vormen van uitkeringen kent (STUK 5).

Verzoeker was voorafgaand aan de aanvraag "tot gezinshereniging wel degelijk onvermogen in zijn land van herkomst en wel degelijk ten laste van zijn vader, de referentiepersoon. De voorgelegde geldstorting, aanbevelingsbrief en verklaring van de ambassade tonen dit op afdoende wijze aan. Verwerende partij betwist ook niet dat voornoemde bewijsstukken voorliggen, maar komt op basis van een gebrekkige studie van het dossier en een incorrecte feitenvinding tot een onredelijke beslissing.

Uit het voorgaande, alsook uit het administratief dossier en de bewijsstukken die voorliggen, blijkt bijgevolg dat verzoeker ten laste is van zijn vader, de referentiepersoon.

Dat verzoeker zelf (beperkte!) inkomsten, ongeveer 125 € per maand, heeft verworven in België sinds mei 2018 doet hieraan geen afbreuk en wijst alweer op een schending van de zorgvuldigheidsverplichting in hoofde van verwerende partij. Met dergelijke beperkte inkomsten die verzoeker heeft verworven tijdens een studentenjob kan hij onmogelijk als financieel onafhankelijk worden beschouwd.

Verwerende partij heeft zich immers in de bestreden beslissing louter gebaseerd op het aspect van de tewerkstelling, zonder meer.

Bij een correcte feitenvinding zou zij evenwel vastgesteld hebben dat verzoeker slechts zeer beperkte inkomsten heeft verworven, bij wijze van "zakgeld" (STUK 6). Het gaat over zeer beperkte bedragen per maand, die absoluut niet voldoende kunnen zijn om te voorzien in zijn eigen levensonderhoud. Dat verzoeker dus zelf wat zakgeld heeft verdiend in de afgelopen maanden, doet geen afbreuk aan het feit dat hij wel degelijk ten laste is van zijn vader, de referentiepersoon.

Gelet op het bovengenoemde en op de stukken aanwezig in het administratief dossier, mag het duidelijk zijn dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. [...]

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt ook in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

3.3. Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. (...)”*

3.4. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voormelde bepaling wordt verwezen, luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.” (...)”

3.5. Verzoeker hekelt volgende passage van de bestreden beslissing: *“Als bewijs van onvermogen wordt er een aanbevelingsbrief van het stadsbestuur van Kathmandu Metropool wijk nummer 14 te Nepal voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene tot heden werkloos is, geen vaste of roerende eigendom bezit en ten laste zou zijn van de ouders. Het is echter niet duidelijk of betrokkene kan terugvallen op een werkloosheidsuitkering of geen andere uitkering geniet in het land van herkomst. Het feit dat het attest stelt dat betrokkene ten laste zou zijn van zijn ouders doet hieraan geen afbreuk.”*

3.6. Verzoeker betoogt dat voormelde aanbevelingsbrief van het stadsbestuur van Kathmandu Metropool duidelijk stelt dat verzoeker *“geen enkele bron van inkomen heeft”*. Hierbij benadrukt hij dat de vermelding *“geen enkele bron”* geen ruimte laat voor interpretatie en dat hieruit volgt dat verzoeker in zijn land van herkomst noch inkomsten door tewerkstelling heeft gehad, noch enige andere vorm van sociale steun of werkloosheidsvergoeding.

3.7. Uit een nazicht van het administratief dossier blijkt dat voormelde aanbevelingsbrief van het stadsbestuur van Kathmandu Metropool volgens de beëdigde vertaling stelt dat verzoeker *“geen bron van inkomen heeft”*. Waar verweerder in de bestreden beslissing aldus stelt dat de aanbevelingsbrief louter vermeldt dat verzoeker *“tot heden werkloos is”*, vindt dit geen steun in de desbetreffende brief. Uit de bewoordingen van de aanbevelingsbrief kan immers niet zonder meer worden afgeleid dat de verklaring aangaande het gebrek aan inkomsten slechts betrekking heeft op gebrek aan een tewerkstelling. Integendeel wordt in de aanbevelingsbrief op ruimere wijze gesteld dat verzoeker *“geen bron van inkomen heeft”*. In de bestreden beslissing wordt niet verduidelijkt waarom verweerder uit de aanbevelingsbrief alsnog meent te kunnen afleiden dat hierin louter wordt verklaard dat verzoeker *“tot heden werkloos is”*. Dit klemmt des te meer, gelet op de *“inventaris bijlage 19ter”* die zich in het administratief dossier bevindt en die verzoeker heeft opgesteld n.a.v. de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Hierin wordt voor wat betreft het attest van onvermogen gesteld: *“In een eerdere procedure opgestart dd. 15.12.2017 bracht de heer J. een attest voor, afgeleverd door de autoriteiten in Nepal. De beslissing*

dd. 14.06.2018 stelt dat hieruit niet zou blijken dat de heer J. niet zou kunnen terugvallen op de één of andere uitkering in het land van herkomst (*quid*). Thans wordt een attest/aanbevelingsbrief voorgelegd, afgeleverd door de autoriteiten in Nepal waarin wordt verduidelijkt dat “werkloos” gelijkstaat aan “geen inkomsten”. In Nepal is een sociaal zekerheidsstelsel immers quasi volstrekt onbekend. Uit het voorgelegde attest blijkt afdoende dat de heer J. geen enkele bron van inkomsten heeft en geen roerende of onroerende goederen bezit.” Aldus heeft verzoeker zelf reeds aangegeven dat hij middels huidig aanbevelingsattest wilde tegemoetkomen aan de bezwaren, opgeworpen in de voorgaande weigeringsbeslissing van 14 juni 2018. Uit een nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in de voorgaande procedure tevens een aanbevelingsbrief van het stadsbestuur van Kathmandu Metropool, daterend van 5 maart 2017, had overgemaakt, waarin enkel werd gesteld dat hij “*tot heden werkloos is*”. Het motief, zoals opgenomen in de thans bestreden beslissing, lijkt opnieuw een antwoord te zijn op de inhoud van de aanbevelingsbrief van 5 maart 2017, doch gaat voorbij aan de gewijzigde inhoud van de aanbevelingsbrief van 27 juli 2018. Zoals reeds gesteld beperkt laatstgenoemde aanbevelingsbrief zich niet tot de vaststelling dat verzoeker werkloos is, doch wordt er ruimer gesteld dat hij “*geen bron van inkomen heeft*”. Verweerder is onzorgvuldig geweest bij de lezing van de inhoud van de aanbevelingsbrief van 27 juli 2018 en is dus niet uitgegaan van de juiste feiten waardoor er geen sprake kan zijn van een correcte beoordeling. Het schendt de materiële motiveringsplicht om nogmaals hetzelfde motief als in de eerdere weigeringsbeslissing te hanteren, niettegenstaande de gewijzigde inhoud van de voorgelegde overtuigingsstukken. Het motief in de bestreden beslissing, dat verzoeker niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest in Nepal, kan derhalve niet standhouden.

3.8. De Raad wijst erop dat verweerder de bestreden beslissing tevens onderbouwt door te wijzen op de tewerkstelling van verzoeker in België “*sedert mei 2018 tot op heden*”, waaruit hij afleidt dat verzoeker momenteel niet financieel “*ten laste*” is van de Belgische referentiepersoon. Verweerder heeft zich hiervoor blijkens het administratief dossier louter gebaseerd op een uittreksel uit de Dolsis-databank, waaruit blijkt dat verzoeker gedurende 14 dagen in de periode tussen 25 mei 2018 en 31 december 2018 enkel ’s avonds heeft gewerkt met uitzondering van 25 mei 2018 waarop hij 5 uren heeft gewerkt en 18 november 2018 waarop hij vanaf 12 uur heeft gewerkt. Er blijkt evenwel niet dat verweerder enig verder onderzoek heeft verricht naar de omvang van deze tewerkstelling, noch dat hij verzoeker heeft verzocht hierover bijkomende duidelijkheid te verschaffen. In de situatie waarin verweerder zelf het initiatief neemt om extra informatie aangaande verzoekers situatie op te zoeken, mag worden verwacht dat hij dienaangaande de nodige zorgvuldigheid aan de dag legt. Verweerder leidt uit de vaststellingen van Dolsis af dat verzoeker “*zelf inkomsten verwerft*” en hierdoor “*momenteel [niet] financieel ten laste is van de Belgische referentiepersoon*”, doch er blijkt niet dat verweerder enig inzicht heeft in de omvang van de tewerkstelling en de verloning. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze verweerder zonder meer, op basis van de inhoud van het verslag van Dolsis, kan vaststellen dat verzoeker thans niet meer ten laste is van de referentiepersoon. In deze verduidelijkt verzoeker in zijn verzoekschrift dat de tewerkstelling slechts een bijverdienste betreft. Hij verduidelijkt dat deze beperkte inkomsten – ongeveer 125 euro per maand – veeleer zakgeld uitmaken en geenszins van aard zijn dat hij hierdoor als financieel onafhankelijk kan worden beschouwd. In deze voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift loonfiches ter ondersteuning van zijn betoog. Het komt verweerder finaal toe om hierover te oordelen. De Raad kan wel de vaststelling maken dat verweerder niet op zorgvuldige wijze tot de conclusie kwam dat verzoeker “*zelf inkomsten verwerft*” en hierdoor “*momenteel [niet] financieel ten laste is van de Belgische referentiepersoon*”. Aldus blijkt dat het motief inzake de tewerkstelling van verzoeker in België de bestreden beslissing evenmin overeind kan houden.

3.9. Het komt verder niet aan de Raad toe een beoordeling te maken van de overgemaakte bewijzen inzake de financiële steun door de referentiepersoon aan verzoeker toen deze nog in het herkomstland verbleef. Hetzelfde geldt voor de loonfiches van de referentiepersoon en diens echtgenote en de verstrekte OCMW-attesten. De Raad kan enkel vaststellen dat verweerder – nadat deze vaststelde dat niet werd aangetoond dat verzoeker effectief onvermogen is en momenteel financieel niet ten laste is – voormelde documenten die betrekking hebben op andere te vervullen voorwaarden niet heeft besproken. Hij stelt dit ook letterlijk in de bestreden beslissing. Uit het bovenvermelde blijkt echter dat deze motieven niet kunnen standhouden, waardoor de bestreden beslissing niet overeind kan blijven.

3.10. Vermits verweerder geen nota met opmerkingen heeft overgemaakt, doet hij geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

3.11. Het eerste middel is in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is dan ook geen noodzaak tot onderzoek van het tweede middel RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA